

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 396/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Mgr. Petra Podolského**, Stachanovská 52, Bratislava, IČO 52 960 404, správcu úpadcu GREAT UNITED TRADING SLOVAKIA, s.r.o. v konkurze, Obchodná 19, Bratislava, IČO 36 545 732, zastúpeného advokátom Mgr. Františkom Lipkom, Vajnorská 21/A, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-8C/631/2004 (pôvodne konanie vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8C/631/2004) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-8C/631/2004 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B1-8C/631/2004 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **10 000 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **686,50 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto nálezu sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní (pôvodne konanie vedené okresným súdom). Sťažovateľ navrhuje uloženie príkazu mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, ako aj priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 19 000 eur a náhradu trov konania v sume 686,50 eur.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je stranou napadnutého konania vo veci ochrany autorských práv a náhrady škody v procesnom postavení žalovaného 2. Napadnuté konanie sa začalo 6. septembra 2004 podaním žaloby na okresnom súde, ktorou sa žalobkyňa (VACULIK ADVERTISING, s. r. o.) domáhala proti KENVELO SK, spol. s r. o. (ďalej aj „žalovaná 1“), ochrany autorského práva k logám, ktoré mali byť vytvorené žalobkyňou, a to uloženia povinnosti odstrániť následky neoprávneného zásahu do práv k dielu (výrok 1), uloženia povinnosti zdržať sa použitia rozmnožením a napodobením diela (výrok 2) a uloženia povinnosti zaplatiť bezdôvodné obohatenie v sume 829 847,97 eur s príslušenstvom (výrok 3).
3. Rozhodnutím jediného spoločníka zo 16. marca 2006 došlo k zmene obchodného mena žalovanej 1 z KENVELO SK, spol. s r. o., na FASHION Sportswear SK, spol. s r. o.
4. Uznesením okresného súdu z 27. apríla 2011 v znení opravného uznesenia z 8. februára 2012 bola na základe návrhu žalobkyne do konania vo vzťahu k uplatnenému petitu výrokov 1 a 2 pripustená ako žalovaná 2 KENVELO Slovakia, spol. s r. o., keďže žalovaná 1 predala žalovanej 2 odštepny závod, na ktorý prešla všetka obchodná činnosť súvisiaca s obchodnou značkou KENVELO a používanie pre uvedenú značku charakteristického loga, a teda aj potenciálne nároky tretích osôb vyplývajúce z autorských práv.
5. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/42/2011 zo 16. februára 2012 bol na majetok žalovanej 1 vyhlásený konkurz, pričom za správcu úpadcu bol ustanovený JUDr. Juraj Puskailer.
6. Uznesením z 19. decembra 2014 okresný súd na základe návrhu žalobkyne pripustil, aby vo vzťahu k výroku 3 uplatňovaného petitu z konania vystúpila žalovaná 1 a vstúpila doň žalovaná 2.
7. Uznesením okresného súdu z 11. júna 2018 okresný súd rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní s GREAT UNITED TRADING SLOVAKIA, s. r. o. (žalovaná 2), ako právnu nástupkyňou KENVELO Slovakia, spol. s r. o., keďže KENVELO Slovakia, spol. s r. o., zanikla 31. decembra 2017 v dôsledku zlúčenia.
8. Uznesením okresného súdu sp. zn. 31K/11/2023 z 25. apríla 2023 bol vyhlásený konkurz na majetok žalovanej 2 a súčasne bol do funkcie správcu úpadcu ustanovený sťažovateľ. Vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu (žalovaná 2) došlo v súlade s § 47 ods. 1 zákona

č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) k prerušeniu napadnutého konania.

9. V súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov v znení neskorších predpisov prešiel výkon súdnictva vo veci z okresného súdu na mestský súd.

10. Sťažovateľ ako správca úpadcu podaním z 28. júna 2023 navrhol v súlade s § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., aby mestský súd v napadnutom konaní pokračoval. Na podklade predmetného návrhu mestský súd podaním z 30. júna 2023 sporové strany informoval, že v napadnutom konaní bude pokračovať so sťažovateľom.

11. Mestský súd vydal rozsudok č. k. B1-8C/631/2004-1499 z 26. septembra 2023, ktorým boli žalovaným 1 a 2 uložené povinnosti odstrániť následky neoprávneného zásahu do práv k dielam špecifikovaným v rozhodnutí a stiahnuť všetky výrobky označené rozmnoženinou či napodobeninou diel (výrok 1), zdržať sa akéhokoľvek použitia rozmnoženín či napodobenín diel (výrok 2). Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá (výrok 3) a zároveň bolo rozhodnuté, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok 4).

12. Dňa 3. novembra 2023 žalobkyňa podala proti rozsudku mestského súdu z 26. septembra 2023 odvolanie. Uznesením mestského súdu z 2. apríla 2024 bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 8 566 eur.

13. Sťažovateľ podal proti rozsudku mestského súdu z 26. septembra 2023 odvolanie 6. novembra 2023.

14. Dňa 4. apríla 2024 boli sporovým stranám doručované výzvy na vyjadrenie k odvolaniam, na ktoré reagovali sťažovateľ podaním 29. apríla 2024 a žalobkyňa podaním 30. apríla 2024. Žalobkyňa podala 7. mája 2024 návrh na oslobodenie od súdneho poplatku a sťažnosť proti uzneseniu mestského súdu z 2. apríla 2024, o ktorých mestský súd rozhodol uznesením z 3. júna 2024 tak, že sťažnosť zamietol a žalobkyni oslobodenie od súdneho poplatku nepriznal.

15. Mestský súd vyzval 13. júna 2024 sporové strany na zaujatie replík.

16. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 396/2024 z 3. júla 2024 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ namieta, že napadnuté konanie začalo pred viac ako 19 rokmi a v dôsledku prietahov nie je ku dňu podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené. V konkrétnostiach zdôrazňuje, že napadnuté konanie trvá neúnosne dlho z dôvodov na strane súdu, ako aj z dôvodu nespočetných zmien právnej kvalifikácie uplatneného nároku.

18. Vo veci bol síce vydaný 23. septembra 2023 rozsudok, no z dôvodu podaných odvolaní nenadobudol právoplatnosť, takže zásah do základných práv a slobôd aj naďalej trvá. V rámci napadnutého konania sa neuskutočnilo viac ako 12 pojednávaní, pričom väčšina z nich bola odročená z dôvodu potreby vykonania doplnenia dokazovania.

19. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 3. augusta 2021, okresný súd odročil z dôvodu potreby oboznámenia sa s obsahom v tom čase už dvanásťročného súdneho spisu, pričom uvedené štúdium spisu okresný súd označil za pokračovanie dokazovania. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 28. januára 2022, okresný súd odročil z dôvodu naformulovania otázok pre súdneho znalca, pričom pôvodné otázky boli položené súdom v uznesení o nariadení znaleckého dokazovania z 31. marca 2016. Okresný súd položil súdnemu znalcovi nesprávne formulované otázky, zákonná sudkyňa nesprávne uviedla autora logotypov a zamenila ďalšie osoby v otázkach, ktoré položila. Žalovanej 2 bola dokonca uložená povinnosť uhradiť preddavok v sume 4 000 eur na vykonanie znaleckého dokazovania, a to napriek tomu, že položené otázky, ktoré najprv nechala zákonná sudkyňa vypracovať všetkým stranám konania, zohľadňovali pri nariadení znaleckého dokazovania iba otázky navrhnuté žalobkyňou.

20. Sťažovateľ tiež namieta nerešpektovanie zásady koncentrácie konania, ktorú konajúci súd na prvom stupni ignoruje aj tým, že v dokazovaní prihliada na listiny predkladané žalobkyňou počas celého konania a nespočetné množstvo vyjadrení s často opakovaným obsahom. Akcentuje, že napadnuté konanie trvá nepredstaviteľne dlhú dobu. Prezentuje názor, že v napadnutom konaní sa s ním koná protiprávne, a to pre absenciu jeho pasívnej vecnej legitimácie. Počas takmer 20-ročného konania je tak vystavený právnej neistote spočívajúcej v možnosti vzniku jeho povinnosti uhradiť požadovanú náhradu škody.

21. Podľa sťažovateľa je agenda sporov týkajúcich sa autorských práv bežnou agendou súdov, pričom právna úprava je prehľadná a nekomplikovaná. Sťažovateľ neprispel k predĺženiu napadnutého konania a bol v konaní po celý čas aktívny. Vo vzťahu k postupu samotného súdu zdôrazňuje, že od novembra 2015 do októbra 2020, teda takmer 5 rokov, sa neuskutočnilo jediné pojednávanie, pričom prvé pojednávanie sa uskutočnilo po viac ako 6 rokoch od začatia konania.

22. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje jednoduchosťou prejednávanej veci, ktorá trvá už viac ako 19 rokov, ako aj tým, že bol výrazne obmedzený v realizácii konkurzu a pred začatím konkurzného konania bol vystavený z jeho pohľadu šikanóznež žalobe. Proti orgánom štátu sa sťažovateľ cíti bezmocný, pričom má silné pochybnosti o právnom štáte.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

23. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril podaním sp. zn. 1SprV/519/2024 z 13. augusta 2024 predseda mestského súdu, ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje s vyjadrením zákonného sudcu, ktoré bolo k podaniu pripojené.

24. Zákonný sudca v prípise z 18. júla 2024 v podstatnom zdôraznil, že vec mu bola pridelená až 16. januára 2023, a preto sa nemôže komplexne vyjadriť k zbytočným prietahom pred stanoveným termínom. Akcentoval, že po svojom nástupe do funkcie sudcu a prebratí oddelenia 3C na okresnom súde a následne 56C na mestskom súde bola prejednávaná vec jedna z prvých, ktoré boli rozhodnuté, pričom na pojednávaní 26. septembra 2023 bolo rozhodnuté a rozsudok bol sporovým stranám expedovaný 5. októbra 2023. Čiastočným nedopatrením, ako aj enormným zaťažením súdnych úradníkov mestský súd niekoľko mesiacov nekonal, pričom od apríla 2024 opäť

bezpríťahovo a efektívne koná. Následne bude dokončený postup v zmysle § 374 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a spis bude bezodkladne predložený odvolaciemu súdu.

25. Zákonný sudca prisvedčil sťažovateľovi, že celková dĺžka konania nie je z pohľadu sporovej strany akceptovateľná, no uviedol, že nepovažuje za celkom korektné, ak je ústavná sťažnosť podaná po tom, ako súd začne vo veci bezpríťahovo konať.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

26. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podania mestského súdu a obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

28. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k obsahovo totožnému právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

29. V konkrétne posudzovanej veci sťažovateľa ústavný súd podľa už uvedených kritérií nepostupoval (m. m. I. ÚS 7/2022, IV. ÚS 170/2023), a to vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, ktorá ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti v merite dosahuje obdobie 20 rokov bez právoplatného skončenia, čo nepochybne vedie k záveru o existencii extrémnych priťahov. Ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie trvať v právnom štáte takúto dlhú dobu, lebo dôveryhodnosť justície tak trpí zásadným spôsobom. Z ústavnoprávneho hľadiska je (už samo osebe) neakceptovateľné, aby konanie vo veci trvalo 20 rokov (m. m. IV. ÚS 160/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 134/2013). Takéto extrémne dlhé konanie zo strany všeobecného súdu *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vo vzťahu k strane, ktorá je subjektom takéhoto konania (m. m. I. ÚS 7/2022).

30. Ústavný súd vo vzťahu k postupu súdu prvej inštancie v napadnutom konaní preto konštatuje, že už zo samotnej dĺžky vedeného sporu (obdobie dosahujúce 20 rokov) možno vyvodiť, že vo veci konajúci súd nerespektoval zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a spôsobil tak extrémne prieťahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné (m. m. I. ÚS 7/2022, IV. ÚS 170/2023).

31. Aj napriek už uvedenému ústavný súd poukazuje v konkrétnostiach na dlhšie obdobia absolútnej nečinnosti vo veci konajúceho súdu prvej inštancie, a to od podania žaloby v septembri 2004 do apríla 2006, keď bola žaloba doručovaná sporovým stranám na vyjadrenie, a od septembra 2019 do augusta 2021, keď sa uskutočnilo pojednávanie. Ohraničené obdobie rokov 2019 až 2021 síce bolo poznačené aj objektívnou skutočnosťou spojenou s pandemickou situáciou spôsobenou ochorením COVID-19 a naň nadväzujúcimi zákonnými obmedzeniami vydanými v záujme zamedzenia šírenia tohto ochorenia, toto obdobie vzal ústavný súd pri svojom rozhodovaní do úvahy iba okrajovo, pretože ak napadnuté konanie začalo v roku 2004, teda dávno pred vypuknutím pandémie, nie je namieste na túto situáciu osobitne poukazovať, lebo súdu prvej inštancie nič nebránilo v tom, aby vo veci sťažovateľa rozhodol skôr (m. m. I. ÚS 7/2022), resp. aby ohraničený čas pandémie (2019 – 2021) venoval prinajmenšom štúdiu spisu, keďže pojednávanie nariadené na august 2021 bolo preročené práve z dôvodu potreby oboznámiť sa s jeho obsahom.

32. Ako efektívny nemožno označiť postup súdu prvej inštancie, v rámci ktorého bolo znalecké dokazovanie vo veci nariadené po uplynutí takmer 12 rokov od podania žaloby, či postup, v rámci ktorého o návrhu na rozšírenie okruhu účastníkov na strane žalovaných (podaný v júni 2007) rozhodol súd prvej inštancie po takmer štyroch rokoch (apríl 2011). Ako zdĺhavý hodnotí ústavný súd aj postup súdu prvej inštancie súvisiaci s výzvou adresovanou správcovi konkurznej podstaty žalovanej 1 na vyjadrenie sa, keď pri absencii reakcie na výzvu zostal súd až do momentu opätovnej výzvy s hrozbou uloženia poriadkovej pokuty pasívny počas obdobia takmer 20 mesiacov. Činnosť súdu prvej inštancie sa tak po väčšiu časť napadnutého konania zdecimovala na procesné úkony súvisiace so zmenou účasti, a to aj napriek tomu, že od účinnosti nového procesného kódexu (od 1. júla 2016, pozn.) mal súd prvej inštancie dôrazne uplatniť zásadu sudcovskej prospektívnej koncentrácie konania (§ 153 v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP) v záujme čo najrýchlejšieho rozhodnutia vo veci, ktorú možno nepochybne označiť za reštančnú (m. m. I. ÚS 7/2022).

33. Ako zdĺhavý možno označiť aj postup súdu prvej inštancie súvisiaci s vykonávaním procesných úkonov po rozhodnutí v merite veci, ktorý spôsobil, že spis nie je ani po takmer roku od vydania rozsudku predložený na rozhodnutie o odvolaní odvolaciemu súdu.

34. Možno uzavrieť, že celková extrémna dĺžka trvania súdneho sporu vedeného súdom prvej inštancie výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a že ničím neospravedliteľným zdĺhavým postupom súdu prvej inštancie v napadnutom konaní došlo k extrémnym prieťahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

35. Vzhľadom na to, že vo veci dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, aj keď mestský súd vo veci už meritórne rozhodol rozsudkom z 26. septembra 2023, pričom v súčasnosti vykonáva procesné úkony súvisiace s doručovaním vzájomných vyjadrení, ústavný súd prikázal mestskému súdu, aby v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

36. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

37. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 19 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 22 tohto nálezu.

38. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

39. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci a prihliadajúc predovšetkým na extrémne prietahy v napadnutom konaní a berúc do úvahy aj judikatúru ESĽP v obdobných veciach (rozsudky ESĽP vo veci Martin Castro a iní proti Portugalsku z 10. 6. 2008, vo veci Engelhardt proti Slovenskej republike z 31. 8. 2018, séria rozsudkov vo veciach Apicella, Cocchiarella, Ernestina Zullo, Guiseppa Mostacciuolo č. 1, Guiseppa Mostacciuolo č. 2, Giuseppina a Orestina Procaccini, Musci a Riccardi Pizzati proti Taliansku z 10. 11. 2004), ale taktiež aj vlastnú judikatúru (I. ÚS 17/2011, III. ÚS 85/2019, III. ÚS 119/2019, III. ÚS 36/2020) a čas podania ústavnej sťažnosti (keď sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného zjavne po takú dlhú dobu, ktorá predchádzala podaniu ústavnej sťažnosti, neprekážalo, že v jeho veci nie je rozhodnuté), ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

40. Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 19 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

41. Sťažovateľovi patrí nárok na náhradu trov konania v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál)

za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma nárokovateľnej náhrady trov konania predstavuje sumu 713,96 eur. Vzhľadom na uplatnenie zásady *ne ultra petitem* (§ 45 zákona o ústavnom súde), podľa ktorej je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak, priznal ústavný súd náhradu trov konania sťažovateľovi v ním požadovanej sume 686,50 eur (bod 1 tohto nálezu) tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

42. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

VII.

43. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu